

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

6

2017

41 Kč / 1,70 €

Ředitel Rádia 7

**Luděk
Brdečko**
hledal Boha,
který mluví

Reinhard Bonnke
se chystá do Prahy /6

téma:
Davidův stánek
Co o něm víme z Bible? /12

**„Skákal pes“
jako chvalozpěv**
reportáž /16

co najdete v tomto čísle

úvodník

- 4** Pastor – rizikové povolání David Novák

ze života církve

- 6** Když Bůh prohledává planetu Tomáš Dittrich
6 Cítím, že Bůh otřeše českým národem Ben Fitzgerald
7 Mezi minulostí a budoucností Nikolaus Lobkowicz

rozhovor

- 8** Chtěl jsem mít víru jako pan farář Luděk Brdečko

téma: Davidův stánek

- 12** Místo pro radost i depresi Tomáš Dittrich
14 Potěšení na svatém místě David Loula
15 „Domy chval“, nebo Davidovy stánky? Lubomír Ondráček
15 Tady se můžeme učit Pavel Bosman

můj příběh

- 16** „Babi, ty jsi zvedla ruku!“ Marie Hovorková

reportáž

- 16** „Skákal pes“ jako chvalozpěv Johana Dittrichová

pokoj s Izraelem

- 18** Osvobozený, nebo okupovaný? Johannes Gerloff

misie

- 20** „Kamarád Ahmad se ptá, proč nás máš rád...“ Michal Klesnil

křesťan a společnost

- 22** Ruské utahování šroubů Dan Drápal

z historie

- 23** Studium Bible mi přivodilo krizi víry August Hermann Francke, Jaroslav Pleva

recenze

- 26** Izrael a Palestinci Dan Drápal

připravujeme

České mýty o křesťanství

- ☐ Co si nevěřící myslí o křesťanství? Co jim brání přijmout evangelium? Nabízíme jim to, co hledají, nebo něco, o co vlastně nestojí?

pokoj s Izraelem

- ☐ Může být křesťan sionistou? (Mojmír Kallus)
☐ Patří izraelská země Židům? (Johannes Gerloff)

letní křížovka se soutěží o ceny

ŽIVOT VÍRY

ročník 28 / červen 2017
cena 41 Kč / 1,70 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Šváblová, DiS.
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Šváblová, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbnh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbnh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

dívám se, jaké poselství předával Ježíš. Evangelium je v každém případě zprávou o Boží lásce. Skutečnost, že mě Bůh přijímá takového, jaký jsem, jako hříšníka, a ne, až se napravím, mě nesmírně překvapila. Myslím, že nejen já, ale mnoho dalších, kteří uvěřili, a přitom nepocházejí z křesťanského prostředí, v tom udělali největší objev svého života.

Moje vnímání Boží lásky ovlivnilo i to, jak jsme vychovávali děti. Plánovitě jsme jim poskytovali bezpečí lásky a naprostého přijetí – byly to vymilované děti. Někteří z nás to z rodiny neznali (já náhodou ano), objevili jsme to v církvi, například z bestselleru o výchově dětí „Potřebuji tvou lásku“ od Rosse Campbella, který v češtině vyšel v celkové neuvěřitelném nákladu 30 000 výtisků.

Když se ale dívám na Ježíše, kladu si otázku, zda jsme v tom někteří nebyli jednostranní. Máme dobré učení o spravedlnosti. Ale co Ježíšovo učení o ztrátě duše a další podobné důrazy? Předáváme svým dětem úplné evangelium, nebo jen část evangelia? To je otázka pro rodiče i pro vedoucí nedělek. A jaké evangelium od nás slyší kolegové v práci a sousedé? Neuniká nám něco podstatného?

Vyučujeme dostatečně o tom, že kdo nalezne svou duši, tak o ni přijde? Že první bude poslední? Že malé je velké? Že když ztratíš, získáš? Proč si raději nenecháš ukrivdit? Ježíš bezpodmínečnou Boží lásku demonstroval. Byl ztělesněním toho, že Bůh chce pomoci každému, že se každému chce věnovat, že každý pro něj má cenu. Ale podstatně víc vyučoval to druhé – nesení kříže (i když příběh o marnotratném synu v Novém zákoně taky najdeme).

V Ježíšově evangeliu, v tom, jak ho zvěstoval, jde nade všechny pochyby o ztrátu duše i o to, že se musíme snažit být poslední (nevypadat chytří, nemít poslední slovo, neprosazovat se, nebýt jako ti, kdo do všeho vidí a kdo mají pravdu). **Kdo nalezne svou duši, ztratí ji, kdo ztratí svou duši kvůli mně, nalezne ji.** (Mt 10,39)

Proč to tak Ježíš říkal? Neodrazoval tím posluchače? No jasně, odrazoval je, vtip je v tom, že se odradit nenechávali. Není naše evangelizace, na rozdíl od Ježíšovy, nejvíc lákáním? Přidejte se k nám, děláme spoustu dobrých věcí, žijeme jako vy, přijďte k Ježíši a on vám pomůže s vašimi problémy...

Nebyl Ježíš náhodou v jiné situaci? Neoslovoval nejvíc věřící, na rozdíl od nás, obklopených zástupem pohanů? A proč by on k věřícím měl být drsný, zatímco my k nevěřícím medoví? Přestože Ježíš vedl k víře věřící, varoval je, aby si dali pozor, že ta změna je přesto obrovská. A my, kteří chceme víru přinést pohanům, přicházíme s opatrnější nabídkou? Ne, ne, to podle mě není biblicky podložená strategie.

Jak toto jádro evangelia předávat? Máme dětem říkat, že když jim někdo dá facku, ať si to nechají líbit a nechají si dát ještě jednu? Byl jsem šikanované dítě a trpěl jsem kvůli tomu, že jsem se neuměl prát. Proto je mi jasné, že by to nebyla správná cesta. Asi to není tak jednoduché...

Ztrátu duše a další drsné nároky Božího Království Ježíš přinášel opakovaně. Byly součástí jeho základního vyučování a evangelia jsou jich plná:

- Když ztratíš, získáš; když dáš, máš víc;
- kdo prohraje, zvítězí;
- malé je velké, velké je malé;
- miluj své nepřátele, fandí těm, kteří tě proklínají;
- platí to, co není vidět – to, čím se pochlubíme, ztrácíme;

- když jsi poslední, jsi první;
- když tebou opovrhují nebo ti škodí proto, že žiješ životním stylem Božího království, je to tvoje výhoda (nejde jen o náboženské věci, ale o jakékoli postoje v poslušnosti Písma).

To jsou jen některé momenty, kdy Ježíš ukazuje nezvyklé, nepopulární, nesnadno pochopitelné nároky evangelia. Nechávám stranou to, že když pláčeš, jsi na tom dobře, nebo výzvu Jakuba,

Ježíš lidi odrazoval

Ježíšova nevlastního bratra, abychom se radovali, když na nás přicházejí nejrůznější zkoušky (Jakub to, na rozdíl od Ježíše, říkal křesťanům).

Ale Ježíš není negativní. Provozuje, upozorňuje na radikalitu změny, ale nezapomíná připomínat, že ta prohra, ztráta duše, to, že jsme za hloupé a kdoví za co ještě, je vlastně výhoda, zisk, skutečné vítězství. Jenže se z toho radujeme jen my, a pro okolí to většinou není žádný trháč.

Je to výhoda, obrovská přednost, je to naše úžasná pomoc a záchrana, ale jen díky víře. Bez víry by nikdo nechtěl, aby jím opovrhovali. Bez víry by se člověk snažil vypadat lepší, ne horší, než je (tady mám na mysli třeba pochlibit se, snahu vypadat lépe před lidmi než před Bohem). Ježíš vstal z mrtvých a nastolil království, kde věci platí obráceně. Bez něj bychom jako křesťané byli chudáci.

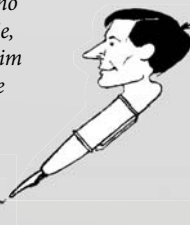
Bez víry – kdybys neusiloval o odměnu – to nevydržíš a pochlubíš se. Odměnou od Boha tady na zemi je jeho blízkost, jeho vedení, proměňování do jeho podoby, bohatství a radosti. A odměna na věčnost? Něco úžasného, co si neumíme představit. Ziskáváme to už tady, jen ještě nevíme, jak úžasné to bude.

Co ztrácíme? Je to utahování opasků? Ne, asketismus je málo, je to pokus udělat něco pro Boha tak, aby to stačilo, ale ono to nestačí. Nejde o uniformitu ani o pošmournost. Umíráme, ale kvůli tomu, abychom našli skutečný život. Jen to vypadá jinak než úspěch podle televizní kultury. To, co dostáváme, je lepší než to, co nabízí svět, ale jen to tak nevypadá. Svět je natvrdlý a často nám to lepší, co máme, nezavídí. Ale třeba jednou zavídět začne.

Kdo zná Krista víc, není šedivější než druzí, ale barevnější. Není ochuzenější, ale bohatší, není schliplejší, ale překypuje. U Matouše přece čteme, že kdo svou duši ztratí, zachrání si ji, a navíc najde její skutečné poslání a bohatství.

Takže Ježíšova evangelizace negativní nebyla, jen tak vypadala. Ježíš odrazoval lidi, kteří zažili to, jak bezvýhradně je přijímal, kteří jeho vyučování v příbězích, aforismech a bonmotech milovali a kteří zažívali či viděli množství jeho zázraků. Když slyšeli, jak je odrazuje, a zároveň o tom přemýšleli, mohlo jim dojít, že je Ježíš ve skutečnosti zve ke skutečně naplněnému, šťastnému životu.

Tomáš Dittrich

Pastor – rizikové povolání

David Novák

Práce nikdy nekončí?

90 % duchovních pracuje mezi 55 a 75 hodi-nami týdně, 80 % procent vnímá, že jejich služba má negativní dopad na jejich rodiny, 95 % se pravidelně nemodlí se svými manželkami, 90 % cítí, že školy, které studovali, je nepřipravily na jejich službu, 90 % uvedlo, že jejich očekávání před nástupem do služby byla zcela jiná než realita, 50 % by opustilo svoji službu, kdyby si bylo schopno najít jinou práci, 70 % nemá žádného blízkého přítele... To aspoň o duchovních říkají statistiky organizací Fuller Institute, Barna Institute a Pastoral Care Institute (více na <http://pastorijdem.cz>).

Nejedná se o příliš povzbuzivá čísla. Určitě z nich nevyčteme, jak je tomu v jednotlivých denominacích, proto by bylo zavádějící statistiky aplikovat na „vaši“ církev nebo podle nich posuzovat vašeho kazatele. Někdo může namítnout, že se jedná o statistiky z USA a že u nás by pastoři dopadli lépe. Nevím. Ať se na práci duchovního díváme z jakéhokoliv úhlu pohledu, asi budeme souhlasit s tím, že přináší nejen radost, ale i nejednu starost a hodně stresu. Na první

pohled to vypadá, že být knězem, pastorem, farářem či kazatelem je někdy podobné jako chodit po minovém poli.

Jenže statistiku lze číst i jinak: Jací lidé se stávají duchovními nebo církevními pracovníky na plný úvazek? Pokud jich tolik dopadá špatně, nemůže být problém v tom, že se na tento post rekrutují lidé, kteří na to prostě nemají, a právě proto končí tak, jak končí? Na tuto otázku není snadná odpověď, nicméně jistá nápodoba existuje. Práce duchovního spadá pod tzv. pomáhající profese. Ty v sobě na jednu stranu nesou krásný cíl pomoci druhým, na stranu druhou ale nekonečný pocit, že práce není nikdy dodělána. Pomáhající profese v sobě nesou ještě to riziko, že přitahují nejen lidi charakterní a schopné, ale i lidi vnitřně silně nevyrovnané, kteří svoje problémy (většinou podvědomě) chtějí vyřešit tím, že začnou pomáhat druhým. Spisovatel Anselm Grün to vtipně vystihl slovy: „Když nemohu reformovat sebe, začnu reformovat klášter“ (tedy druhé).

Špatné motivy

Jaká rizika v sobě pomoc druhým nese? Je jich hned několik. Jednak nad druhými získáváte moc a vliv, dále pocít nepostradatelnosti, také máte někdy v některých oborech (např.

v církvích nebo křesťanských organizacích) svobodu hraničící z nekontrolovatelnosti, co se týká pracovní náplně a rozvržení času, což je pro některé lákavá představa. Dalším „bonusem“ a falešnou motivací může být, že nemusíte řešit nekonečné napětí mezi prací a službou, někdy může být pokušením i to, že se relativně brzy (alespoň v církvi a paracírkevních organizacích) stáváte vedoucími, aniž byste museli prokázat vůdcovské schopnosti. Lákavé je jistě i to, že vám druzí naslouchají.

Někdy se do pomáhajících profesí tlačí lidé introvertní, kteří tím léčí jistý handicap, který jim přináší jejich povaha. V neposlední řadě pak zde existuje i nebezpečí exhibicionismu, především pro ty, kteří kázají, přednášejí a vedou, pro některé je nebezpečím i možnost velmi blízkých vztahů s lidmi opačného pohlaví. Nic z toho, co píšu, nemusí platit, nic z toho není obecná charakteristika duchovních. Jen upozorňuji na některá možná rizika.

Jak toto souvisí s uvedenými statistikami? Tak, že problémy duchovních nesouvisí jen s tím, jak náročná je jejich práce, ale i s tím, kdo do ní vstupuje. Pokud se duchovním stane nesprávný člověk, není divu, že přestane stačit na požadavky, které na něj jsou kladeny. Výsledkem je stres, různé závislosti atd.

Zde se dostáváme k další zásadní otázce, a tou je kritérium výběru. Písmo jednoznačně

krátce

◆ **Národní pochod pro život a rodinu** se uskutečnil v Praze v sobotu 22. 4. již po sedmém. Pořádá ho Hnutí Pro život ČR a letos ho zařadil prezident Miloš Zeman, kardinál Dominik Duka, místopředseda vlády Pavel Bělobrádek či pražský radní Jan Wolf. Zúčastnilo se ho minimálně pět tisíc lidí, což je nejvíce v jeho historii.

„Nejde o nějaký spolek, iniciativu, o agendu nějakého hnutí, ale o osud dvaceti tisíc dětí, které jsou každý rok usmrceny, o jejich matky, které jsou ve stejném počtu potratem zraněny, o jejich otce, kteří možná nenašli dost odvahy postavit se za ženu, kterou objali, a za život, který počali,“ řekla ve svém úvodním projevu mluvčí celého hnutí Zdeňka Rybová. Zdůrazňovala, že nejde o demonstraci proti potratům, ale pro život. Jejich skutečným cílem není zrušení potratového zákona, spíše změna smýšlení ve společnosti. „Na starověkou

Spartu dnes hledíme očima učebnic dějepisu s pohrdáním spatru jako na cynickou kulturu, kde se nedůživé děti shazovaly ze skály dolů do propasti. Hledíme spatru na kulturu, kde se zabíjeli slabí. A sami žijeme v kultuře, kde se zabíjejí nejslabší,“ vysvětlovala.

Akci doprovázela i veřejná výzva adresovaná premiérovi ČR upozorňující na to, že jedinou státem nabízenou „sociální službou“ párům při nečekaném početí dítěte je usmrcení nenarozeného dítěte. Pomocí dopisů a vzkazů konkrétních lidí Hnutí premiéra vyzvalo k přehodnocení přístupu státu, aby rodiny pod silným ekonomickým tlakem nemusely volit potrat, kterého později často litují.

Celý program začal mší ve svatovítské katedrále na Pražském hradě, kterou sloužil kardinál Dominik Duka, a pokračoval pochodem centrem Prahy až na Václavské náměstí. Po cestě na průvod čekal hlouček protidemokrantů obhajujících zejména právo na svobodné rozhodnutí ženy. Tato protidemokracie „je pro mě znamením, že iniciativa je na naší straně. Dívám se se jim do tváře a přemýšlel jsem, co nám

chtějí nabídnout. Všechna hesla byla totiž nejen urážlivá, ale i naprosto negativistická,“ okomentoval situaci publicista Dan Drápal. „Přemýšlel jsem, kde se v těchto lidech tento negativismus bere. Jaké měli dětství? Měli milující rodiče? Čím je jejich život naplněn? Necítil jsem žádnou zášť. Čím více jsem je pozoroval, tím víc mi jich bylo líto.“

◆ Přípravují se podzemní kurzy

Alfa. Česká kancelář kurzů Alfa opět připravuje celorepublikovou mediální kampani. Brzy vznikne propagační videoklip a fotografie, ze kterých se budou vytvářet pozvánky a reklamní bannery.

Velké změny probíhají především v samotné kanceláři kurzů Alfa. Její dosavadní vedoucí Miloš Poborský od září 2017 nastupuje na místo ředitele Evangelikálního teologického semináře v Praze. Kdo ho ve funkci vystřídá, zatím není jasné. Členství v Radě kurzů Alfa ukončil kazatel CB v Českém Těšíně Josef Slíž. Novými členy Rady jsou Tadeusz Czudek, dlouholetý vedoucí kurzu v CB v Českém Těšíně, a Mariusz Kuźniar, vedoucí katechetické sekce České biskupské konference. Právě ta vyslovila na svém nedávném plenárním zasedání kurzům Alfa podporu. „Přestože

tyto kurzy vzešly z protestantského prostředí, zhruba třetina se jich už koná na katolické půdě. Každý rok běží v Česku zhruba 200 kurzů,“ řekl k tomu pro Katolický týdeník Miloš Poborský.

Všechny grafické materiály k chystané kampani budou jako v minulých letech pro organizátory kurzů přístupné na www.kurzualfa.cz.

Na tisk pozvámek a internetovou propagaci Alfy opět vypsala F-nadace grant. Lze o něj požádat do 20. června 2017, bližší informace a podmínky získání grantu lze najít na www.f-nadace.cz/granty-2017-18.

◆ Umělé oplodnění pro ženy bez partnera? Poslanecká sněmovna na konci dubna odmítla pozměnovací návrh zákona o specifických zdravotních službách, který by umožnil ženám podstoupit umělé oplodnění spermatem anonymního dárce i bez souhlasu muže. Návrh předložil poslanec ČSSD František Adámek a ostře proti němu vystoupila především poslankyně za TOP 09 Jitka Chalánková, která prohlásila, že „právo na dítě nepatří mezi základní lidská práva“. Jak prozradila v rozhovoru pro Lidovky.cz, hlavním důvodem je pro ni to, že dítě má právo znát oba své rodiče.

preferuje charakter nad schopnostmi. Jedná se o moudré kritérium, zároveň se ale nesnadno posuzuje. Každá denominace a asi i misijní organizace má určitá kritéria, podle kterých si vybírá uchazeče. Soudě dle statistik, buď jsou tato kritéria nedostatečná, nebo je úřad duchovního hodné nesnadný, nebo existuje další možnost, a to, že mechanismy, které duchovním pomáhají přežít, jsou slabé.

Jak z toho ven?

Sám jsem byl vždy proti tomu, abychom se jako duchovní jakkoli litovali, a to především, když vidím, jak nesnadnou pozici mají mnozí lidé v civilním sektoru. Co tedy s tím? Jak zabránit konstantnímu pocitu přetížení, nestíhání, stresu nebo vyhoření?

Pokusím se naznačit pár východisek. Mnoho duchovních prožívá pocit samoty. Chápu je. Jejich práce je v mnohém osamělá, někdy jsou „sami mezi lidmi“, nicméně samota někdy bývá cestou do depresi. Hluboká přátelství měl Kristus i Pavel, tak proč by to samé nemělo platit o duchovních?

Dalším stresorem může být pocit, že úsilí je neadekvátní výsledkům. Když se nedaří, je chyba na straně kazatele, když se daří, je to díky Božímu požehnání... Jenže člověk někdy výsledky vidět potřebuje a asi i potřebuje slyšet, že za něco stojí, že jeho práce má smysl. Ne každý je tak silný, aby mu stačilo vědomí, že si svoje poklady ukládá v nebi. Proto je skvělé, když má kazatel ve svém okolí někoho, kdo ho dokáže povzbudit.

Jedním z dalších stresorů u mnoha duchovních je životní styl. Sedavé povolání, nadměrné požívání kávy či jídla, časté řešení konfliktů, nedostatek pohybu ani nejasná pracovní doba člověku nepřidávají. Jak Ježíš, tak Pavel jednak manuálně pracovali, jednak byli na vzduchu, jednak hodné chodili. Dnes bychom řekli, že „žili zdravě“ – prostě se hýbali.

Dalším problémem, který jsme nakonec viděli i ve statistikách, je, že se mnozí duchovní na svoji práci necítí náležitě připraveni. Uvedu osobní příklad: Vystudoval jsem tři školy, z toho dvě teologické. Jenže pak přišel dotek s realitou církve – a najednou máte pohřbívat sebevraha, řešíte psychické problémy,

o kterých jste ani nevěděli, že existují, někdo vám vyhrožuje zabitím, dozvídáte se o domácím násilí a nevíte, co můžete a co nemůžete nahlásit policii, usmířujete lidi, kteří procházejí rozvodem, jste obviňováni, že někdo kvůli vám odchází ze sboru, neumíte různé operace na počítači, bez kterého ale dnes nic neuděláte, máte sérii kázání, na kterou se poctivě připravujete, a několik neděl po sobě se nikdo nemodlí (v CB je zvyk se po kázání modlit), občas někdo i usne, někde publikujete článek jako tento, a jste obviněni ze snahy někoho očernit, někdo vám vyhrožuje žalobou, protože jste o něm údajně něco někde řekli, děláte taxikáře člověku ze sboru, který

se skoro upije k smrti, jste u toho, když se rozdělí sbor, atd.

Nestěžuji si, navíc vybírám jen to nejhorší. Je a bylo mnoho krásných věcí, které jsem zažil a kterých je většina. Jakmile se ale zaměříte jen na popisované oblasti, celá církev vám zčerná a ke stresu není daleko. To ovšem nesmíte připustit. Zároveň i kvůli měnícímu se světu je skoro povinností pastorů hledat nové zdroje inspirace. Škola, kterou jsme kdysi vystudovali, prostě nestačí.

I pod vlivem častých odchodů kazatelů z činné služby i kvůli varujícím číslům by možná stálo za to znovu promýšlet, jak přijímat kandi-

Když se nedaří, je chyba na straně kazatele, když se daří, je to díky Božímu požehnání...

dáty do služeb duchovních, a dále, jak v rámci té které církve aplikovat systém supervize. Doba bude klást stále složitější otázky a výzvy, o to více je třeba, aby v jednotlivých denominacích byli v čele lidé nejen zbožní, ale i lidé povolání, tedy lidé na svých místech.

Bc. David Novák, Th.M., je správcem sboru CB Praha 13-Stodůlky, předsedou ČEA, druhým místopředsedou Rady CB a vyučujícím na ETS.

Její výrok vzbudil velké emoce, podle ministryně práce a sociálních věcí Michaely Markové-Tominové se Chalánková „úplně zbláznila“. Lidovecký poslanec Ivan Gabal novelu také obhajoval: „Pro mnohé ženy, které nenašly partnera, je tohle východisko. Chceme, aby společnost demograficky směřovala dopředu, tak nemůžeme blokovat single matky.“ Návrh naopak odmítl například ministr zdravotnictví Miloslav Ludvík (ČSSD) nebo místopředseda poslanecké sněmovny Jan Bartošek (KDU-ČSL), který nedávno prohlásil, že „žena a spermobanka nejsou rodina“.

Sněmovnou neprošel ale ani návrh na zpřísnění současného zákona. Jitka Chalánková s Ludvíkem Hovorkou (KDU-ČSL) požadovali, aby bylo umožněno dětem zplozeným z pohlavních buněk anonymních dárců v dospělosti zjistit svého biologického rodiče a aby byla snížena horní věková hranice u žen, které mohou o asistovanou reprodukci žádat.

Zákon tedy zůstává nezměněn: Na umělé oplodnění mají nárok ženy do 49 let na základě písemné žádosti, kterou podávají spolu se svým partnerem. Zda je muž skutečně ženiným partnerem, nebo svým podpisem ženě pouze „pomáhá“, už však nikdo nezjistí. Umělé oplodnění ženy bez partnera je tedy zatím stále právně

nemožné, v praxi však celkem snadno proveditelné.

◆ **Evangelici podpořili Jiřího Drahoše.** Synodní rada ČCE přijala na svém pravidelném zasedání 2. 5. kandidáta pro prezidentské volby 2018 prof. Jiřího Drahoše a vyjádřila mu podporu v předvolební kampani. Podle serveru e-cirkev.cz, který ČCE provozuje, jsou stanoviska evangelické církve občanský, společenský i politický velice podobná. Jiří Drahoš o sobě říká, že je nepraktikující katolík, ale Desatero a evropské židovsko-křesťanské kořeny jsou pro něj přirozeným a solidním základem. Jak dále uvedl, celý život jej provází záliba v hudbě, která povznáší ducha, a proto dlouhá léta zpívá v pěveckém sboru. Christnet.cz

◆ **Kdo nahradí Dominika Duka?**

26. dubna 2018 dosáhne současný pražský arcibiskup a primas český Dominik Duka tzv. kanonického věku, kdy se bude muset vzdát svého úřadu. Každý biskup je povinen při dovršení 75. roku života napsat

papeži rezignační dopis. S největší pravděpodobností však k tomuto datu Duka ve funkci neskončí. Jednak většinou nějakou dobu trvá, než se nástupce najde, jednak mu papež může funkční období prodloužit – jako to udělal u jeho předchůdce Miloslava Vlka, kterého Benedikt XVI. požádal, aby setrval ve funkci o dva roky déle. Novým arcibiskupem se pravděpodobně stane některý z diecézních biskupů (Tomáš Holub, Vlastimil Kročil, Jan Baxant...), případně nositel nějakého významného úřadu v diecézi (generální vikář, generální sekretář Biskupské konference atd.). www.irozhlas.cz

◆ **Kulturou proti antisemitismu**

2017. Každoroční akce pořádaná ICEJ na podporu Izraele se 23. 4. konala už po čtrnácté. Podle odhadu pořadatelů se letos Pochodu dobré vůle v ulicích Prahy a návazného setkání ve Valdštejnské zahradě účastnilo na 600 lidí.

Na akci promluví celebrity, k izraelskému velvyslanci Danielu Meronovi a ministru kultury Danielu Hermanovi přibyl letos místopředseda senátu Jaroslav Kubera. Mezi účastníky se mihl i senátor Libor Michálek.

Součástí programu bylo hudebně-dramatické pásmo inspirované knihou „Děvčata z pokoje 28“, jejíž děj se odehrává v Terezíně. Dvě v tehdy mladičkových vězeňkyň, o nichž kniha pojednává, Judith Rosenzweigová a Evelina Merová, byly přítomny osobně a promluví také od mikrofonu. Setkání uzavřel projev předsedy ICEJ Mojmiry Kalluse o situaci Izraele a současných výzvách antisemitismu. O hudební zářimování akce se postaralo trio Tinshom z Izraele a kantor Michal Forst. Jako už tradičně, a opět výborně, setkání moderovala Veronika Sedláčková. Akce organizovaná křesťany pro českou veřejnost a pro Izrael opět splňovala vysoké nároky na kvalitu a profesionalitu.

